

sobilé. I tato zjištěná vada musí býti pokládána za zevně neznatelnou. Námitka žalované dráhy, přednesená dle spisů již před prvním soudem, že zjištěné vady sudů byly pro ni zevně neznatelné, a že za ně neručí, jest tedy odůvodněná, žalobní nárok není v tomto směru po právu. Žalobkyně uplatňovala ještě, že dráha zavinila škodu aspoň částečně tím, že neučinila za čtyřdenní přepravy opatření, by vytékání roztoku bylo čeleno. Podle nenapadeného skutkového zjištění prvního soudu trvalo sice vytékání roztoku za přepravy delší dobu, nemusilo však býti pro dráhu poznatelné, a nepodařilo se žalobkyni prokázat, že dráha o něm zvěděla před skončením přepravy. Nevěděla-li, že roztok vytéká, nemohla učiniti potřebná opatření, proto jest žalobní nárok i v tomto směru neodůvodněným.

Čís. 5071.

Z toho o sobě, že vyrovnací dlužník neohradil se proti tomu, by pohledávce bylo přiznáno hlasovací právo, nelze právě tak usuzovati, že uznal pohledávku za pravou, jako z opaku nelze usuzovati, že neuznal ji za pravou.

(Rozh. ze dne 26. května 1925, R I 407/25.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě proti společnosti B. o zaplacení 72.000 Kč vzhledem k tomu, že žalovaná ve vyrovnacím řízení o jejím jmění uznala žalobcovu pohledávku. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Soud první stolice v napadeném rozsudku při rozhodování o žalobním nároku zabývá se jediné otázkou udánlivého uznání žalobního nároku ve vyrovnávacím řízení, provedeném o jmění žalované strany. Žalobce, tvrdě uznání, obmezil se pouze na to, že prý žalovaná firma B. ve vyrovnávacím řízení zažalovanou pohledávku uznala, a dále na poukaz na spisy vyrovnací, neuvedl však dle obsahu procesních spisů ani slovem, v kterých skutkových okolnostech uznání to spatřuje a kde ve vyrovnávacích spisech jest vykázáno. Proto také soud první stolice dle napadeného rozsudku hleděl ze spisů těch pro udánlivé uznání skutkové okolnosti, v nichž uznání to shledává, vyhledati. Dle spisů vyrovnacích však přihlásil žalobce k vyrovnávacímu řízení dne 2. října 1924 pohledávku 72.000 Kč. Pokud soud první stolice hledí ze zjištění, v napadeném rozsudku uvedených, dovoditi po právní stránce, že tu jde o uznání pohledávky, ku vyrovnávacímu řízení přihlášené, není náhled ten ani spisy ani zákonem opodstatněn. Dle spisů žalovaná B. při předložení seznamu jmění (§ 2 vyr. ř.) výslovně připočetla ku stavu dluhů ku konci též věci neuznané, o kterých jsou proti ní zahájeny soudní spory, a mezi nimi výslovně vypočítává též pohledávku žalobcovu. V tabele, vyrovnávacím: správcem sestavené, týkající se nynějšího žalobce, není vůbec vyjádření B. obsaženo a zvláště ne uznání pohledávky ku vyrovnávacímu řízení přihlášené; podobně i protokol o vyrovnávacím roku ze dne 15. října 1924, kteréhož roku se účastnila též B. dvěma členy správní rady a

prokuristou (§ 37 vyr. ř.), nemá nejmenší zmínky o uznání přihlášené pohledávky žalobcovy dlužníci. Ostatně také žalobce v přihlášce učinil návrh pouze na přiznání práva hlasovacího pro přihlášenou pohledávku. Podle obsahu vyrovnacích spisů v souhlasu s vyrovnávacím řádem byl vyrovnávací správce k účelům v §§ 30 a násl. vyr. ř. stanoveným (§ 38 vyr. ř.) zřízen vyrovnávacím soudem. Není tedy správným názor napadeného rozsudku, že správce ten představoval ve vyrovnávacím řízení společnost B. Ostatně dle Šu 44 odstavec první vyr. ř. ku popírání hlasovacího práva jsou povoláni pouze dlužník a ostatní věřitelé, nikoliv však též vyrovnávací správce, jemuž tedy nepřináleží žádný vliv v příčině hlasovacích práv. V tomto případě tím méně možno mluvit o nějakém uznání pohledávky žalobcovy, ježto po celou dobu vyrovnávacího řízení i po něm mezi oběma stranami byl a jest v běhu soudní spor a mimo to B., jak shora řečeno, již v seznamu jmění spornost pohledávky žalobcovy výslovně vytkla. Důvod, proč žalobce hlasoval pro vyrovnání, není ve spisech vyrovnávacích a ani ve spisech sporných vůbec uveden a proto vše to, co v napadeném rozsudku jest dále uváděno o způsobu hlasování věřitelů ve vyrovnávacím řízení, jest tvrzení zcela povšechné povahy, které pro tento spor nemůže býti rozhodným. Předmětem vyrovnávacího řízení jest dle zákona v podstatě jen jednání o tom, zda hlasující věřitelé vyrovnávací návrh dlužníkův přijímají (§ 42 vyr. ř.) a zda vyrovnávací soud přijaté vyrovnání potvrdí (§ 49 vyr. ř.), a nerozhoduje se za řízení toho o uznání přihlášených pohledávek, nýbrž jen o hlasovací právu, a to ještě jen v případě Šu 44 odstavec druhý vyr. ř. Nesdílí tedy odvolací soud náhled procesního soudu o uznání zažalované pohledávky žalovanou stranou.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l r e k u r s u .

D u v o d y :

Jest rozhodnouti jen otázku, zda z počínání si žalované B. za vyrovnacího řízení lze usuzovati, že uznala žalobcovu pohledávku. Otázku tuto zodpověděl odvolací soud právem záporně, poukávav zejména k tomu, že žalovaná již v návrhu na zavedení vyrovnacího řízení v seznamu jmění označila žalobcovu pohledávku za spornou a že i za dalšího řízení na tomto stanovisku ničeho nezměnila. Z okolnosti, že žalovaná neodporovala přiznání hlasovacího práva žalobci vyrovnávacím komisařem (§ 44 druhý odstavec vyr. ř.), nelze dovozovati uznání žalobcovy pohledávky označené žalovanou hned po původu za spornou, třebaže se co do přiznání hlasovacího práva jiným věřitelům výslovně byla ohradila. Dlužno rozeznávati přiznání hlasovacího práva od uznání pravosti pohledávky. Právě tak, jako pohledávky, jimž bylo hlasovací právo přiznáno, nemusí ještě býti bezpodmínečně pravé, neboť o tom se ve vyrovnávacím řízení nerozhoduje, mohou naopak býti pohledávky, jimž nebylo hlasovací právo přiznáno, pravými. Nevyjádřila-li se tedy žalovaná při vyrovnávacím roku vůbec o pravosti žalobcovy pohledávky, nelze z toho usuzovati, že opustila své původní stanovisko a pohledávku uznala za pravou. Rozhodnutí, zda žalobcova pohledávka jest po právu, ponechala žalovaná zahájenému již sporu, neboť jinak

byla by v něm žalobní nárok uznala. Důvody, jež žalovanou přiměly, by neodporovala přiznání hlasovacího práva pro žalobcovu pohledávku, mohou být různé a nemusilo to být právě přesvědčení, že pohledávka tato jest pravou. Jinak stačí poukázat k obšírným důvodům napadeného usnesení.

Čís. 5072.

Lhůta řu 34 zák. o obch. pomoc. jest propadnou lhůtou práva hmotného.

K zachování lhůty (§ 232 c. ř. s.) jest třeba, by žaloba byla podána u soudu příslušného.

Podána-li žaloba ve lhůtě u soudu nepřislušného, jest lhůta zachována, byl-li spor nepřislušným soudem podle šestého odstavce řu 261 c. ř. s. odstoupen na soud příslušný.

Zachována-li lhůta v čase žaloby, zůstane zachována, byl-li napotomní spor o příslušnost po uplynutí lhůty rozhodnut tak, že příslušným uznán soud, na který žaloba původně byla podána.

(Rozh. ze dne 26. května 1925, R I 440/25.)

Žalobu obchodního pomocníka proti zaměstnavateli o zaplacení služebních požitků od doby, kdy se služební poměr předčasně skončil, až do dne, kdy měl dle služební smlouvy skončiti, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e (obchodní soud v Praze) zamítl. D ů v o d y: Při posuzování otázky, zda žalobě jest vyhověti či nikoliv, musil soud vzíti v první řadě zřetel k namítanému promlčení žaloby, ve kterémžto směru vzal soud v úvahu toto: Mezi stranami jest nesporno a odpovídá také předneseným skutečnostem a tvrzením, že se zde jedná mezi žalobcem a žalovanou o smluvní poměr dle zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 říš. zák., jehož se zejména sám žalobce k odůvodnění svého nároku dovolává, a jest tedy dle předpisů tohoto zákona řešiti nejen otázku oprávněnosti žalobního nároku, nýbrž i otázku promlčení. V § 34 zák. o obch. pomoc. jest ustanoveno, že odškodňovací nároky pro předčasné bezdůvodné přerušeni smluvního poměru dle řu 29 (28) zák. o obch. pomocnících musí býti pod následky vyloučení během 6 měsíců ode dne vystoupení ze služebního poměru uplatňovány. Mezi stranami jest nesporno, že žalobce podal žalobu původně u Obchodního soudu v Praze dne 31. března 1923 a že tato žaloba byla usnesením tohoto soudu ze dne 5. dubna 1923 a limine fori pro věcnou nepřislušnost odmítnuta. Rovněž jest nesporno, že žalobce podal pak žalobu dne 12. dubna 1923 u okresního soudu na Mělníce a nechal vejíti ono odmítající usnesení obchodního soudu v Praze v moc práva. Dále jest nesporno, že i u okresního soudu na Mělníce byla vznesena námitka nepřislušnosti, v důsledku čehož byla usnesením tohoto okresního soudu ze dne 22. září 1924 žaloba pro věcnou nepřislušnost odmítnuta, kteréžto usnesení bylo rozhodnutím zemského civilního soudu v Praze jako rekursního ze dne 18. října 1924 potvrzeno a spor odstoupen dne 24. prosince 1924 k příslušnému řízení obchodnímu soudu